

her i Tinget fremsatte Ordføreren, daværende Landstingsmand Ole Hansen, den Opfattelse, at Løven, som den forelaa, vistnok var at forstaa saaledes, at Afgiftsnyderen kunde kræve Afløsningssummen kontant betalt. Denne Opfattelse blev straks imødegaaet af det 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) og mig. Vi gjorde gældende, at naar der i Lovforslaget stod, at i Mangel af anden Aftale skulde Afløsningssummen berigtiges ved Udstedelsen af en 4 pCt.s Obligation, var det dermed givet, at Nyderen kunde tvinges til at modtage Obligation i Stedet for kontant Betaling mod sin Villie. Den højtærede Minister sluttede sig imidlertid til Ordføreren, han gjorde gældende, at efter hans Mening var det ganske klart, at efter Lovforslagets Tekst skulde Afgiftsnyderen være berettiget til at kræve Afløsningssummen kontant betalt, og han føjede til, at det vilde være en betydelig og ikke tilsigtet Forringelse af Lovforslaget, hvis det skulde forstaas saaledes som af det 15de landstingsvalgte Medlem og mig hævdede, altsaa saaledes, at Afgiftsnyderen kunde tvinges til at modtage Obligation. Jeg svarede, at det glædede mig, at den højtærede Minister havde den Opfattelse, som fremgik af hans Ord, da det vilde betyde en Forbedring for Afgiftsnyderen; men jeg hævdede, at der stod det modsatte i Lovforslagets Tekst. Jeg henstillede derfor, at man standsede Sagens videre Behandling og viste den tilbage til Udvalget, for at det, som var Meningen, kunde sættes ind i Lovforslaget. Man vilde imidlertid ikke følge denne Henstilling, og Forslaget blev altsaa vedtaget i den Form, hvori det forelaa. Da Sagen kom ned i det høje Folketing, maa man dog være blevet klar over, at der var noget galt ved Affattelsen af Teksten, og det blev saa udtrykkelig vedtaget, at Nyderen skulde være berettiget til at forlange kontant Betaling af Afløsningssummen. Men den højtærede Minister erklærede i Folketinget udtrykkelig, at det, der her var Tale om, var kun en Tydeliggørelse af Lovforslagets Tekst, og Udvalgets Ordfører udtalte, at det for alle Parter havde været Forudsætningen, at enhver Afgiftsnyder som en selvfølgelig Sag skulde have Afløsningssummens fulde Beløb. Og det vilde han naturligvis ikke faa, dersom han skulde nøjes med en 4 pCt.s Obligation, som han kun kunde udbringe til saadan noget som 87—88 pCt. Det, der skete i Folketinget, var altsaa, at man rettede Lovforslagets Tekst efter det, som den højtærede Landbrugsminister bestemt gjorde gældende var

Meningen. Dette blev ogsaa præciseret af den konservative Ordfører i Folketinget, og det fandt ikke Modsigelse fra nogen Side. Nu kunde det jo imidlertid være saa, at man trods de Anstrengelser, der blev gjort i Folketinget, endda ikke havde faaet Meningen frem i Teksten, og saa kan man jo forklare sig, at der nu kommer et Revisionsforslag for virkelig at faa den sande Mening frem. Men man kan ud fra dette Synspunkt aldeles ikke forklare sig, hvorledes den højtærede Minister kan røre ved det, som baade efter hans og andres Mening er udtrykt i Lovforslagets Tekst og ogsaa svarer til, hvad der har været Tanken, og det gør den højtærede Minister, naar han nu foreslaar, at Pengeafgifter skal undtages fra Afløsningen. Det er nemlig en ganske klar Ting, som ingen kan omtviste, at efter den gældende Lov, baade som den blev forelagt, og som den blev vedtaget, er Pengeafgifter indbefattede under Afløsningen. Det gælder saavel efter Lovens Tekst som efter Lovens Mening. Men dette vil man nu forandre. Da den højtærede Landbrugsminister forelagde Revisionsforslaget i det andet høje Ting, gik han endog saa vidt, at han vilde undtage alle Pengeydelse fra Afløsningen, selv om denne Pengeydelse kun var en Bestanddel af den Afgift, der for andre Bestanddeles Vedkommende bestod i Korn. Den højtærede Minister vilde altsaa endog skære den samme Afgift over, han vilde afløse den Del af Afgiften, der bestod i Korn, men ikke den Del af den samme Afgift, der bestod i Penge. Dette har man dog imidlertid fundet var at gaa for vidt. I det høje Folketing har man foretaget en Ændring, hvorefter Forholdet er det, at naar en Afgift bestaar dels i Korn og dels i Penge, skal det hele afløses; men hvis Afgiften alene bestaar i Penge, er Forholdet fremdeles det, at den skal undtages fra Afløsningen.

Det staar anført i Motiverne, at Rigsdagen under § 8 i den gældende Lov har vedtaget, at forbyde fremtidige Paalæg af Afgifter i Varer, ogsaa saadanne Varer, hvorpaa der ikke sættes Kapitelstakst, medens Paalæg af Pengeafgifter fremdeles skal være tilladt. Dette mener Motiverne skal være i Strid med Lovforslagets Hovedregler, hvorefter paa den ene Side ogsaa Pengeafgifter er Genstand for Afløsning, og paa den anden Side Vareafgifter kun skal afløses, hvis det gælder Varer, hvorpaa der sættes Kapitelstakst. Det er denne Inkonsekvens, den højtærede Minister nu vil have ved at rette Lovforslagets oprindelige Hovedregel om Afløsning efter den af Rigsdagen indsatte Bestemmelse i § 8. Det